

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

ført i Lovforslagets Bemærkninger, at disse Driftsudgifter i alt væsentligt vil kunne spares ved Banernes Nedlæggelse. De vil selvfølgelig ikke alle sammen kunne forsvinde straks. Afskrivningsudgiften paa de 314 000 Kr. forsvinder dog med det samme, og en Del af Udgifterne forsvinder straks ved Nedlæggelsen og Resten efterhaanden. Overgangsudgifter kommer man jo ikke udenom, men det samme vilde være Tilfældet, hvis man venter i nogle Aar, Besparelsen bliver saa blot forsinket lige saa mange Aar, som man opretholder Banerne længere.

Det er i denne Forbindelse ganske karakteristisk, at den ene Bane af de fem, som man er enig om at nedlægge, nemlig Sorø—Vedde-Banen, er den eneste, hvor der slet ikke straks bliver Besparelse. Underskuddet har, som bekendt, der været 188 000 Kr. aarlig, og mere end det første Aars Besparelse skal der anvendes til at købe de private Aktionærer ud af Banen ved Banens Nedlæggelse, hvilket som bekendt vil koste Statsbanerne ca. 200 000 Kr.

Jeg maa herefter beklage, at Lovforslaget foreligger i den Skikkelse, som det nu er kommet til at foreligge i fra Landstinget. Det udskyder en aarlig Besparelse for Statsbanerne paa op imod 700 000 Kr. Rigsdagen nægter Statsbanerne Adgang til at forbedre sin Økonomi med disse 700 000 Kr. aarlig foruden til at opnaa de Besparelser ved Indkøb af Anlægsmateriel, som Nedlæggelse af den midtsjællandske Bane vilde medføre, og det er kun under Hensyn til, at Lovforslaget dog altsaa indeholder een Banes Nedlæggelse, og dermed Mulighed for at spare denne Banes Underskud, at jeg maa tilraade Regeringspartierne at stemme for Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Fuglsang antydede, at Ministeren kom vistnok til at overveje den Mulighed, at det vil være nødvendigt for Statskassen at yde Kommunerne Erstatning for de Beløb, de havde ydet som Bidrag til disse Baner. Jeg siger: ja, hvorfor ikke, naar det drejer sig om Statskassen, hvorfor saa ikke gaa løs paa den? For nu at tage den midtsjællandske Bane — det er vel Oplysningerne herom, det ærede Medlem tænkte paa — saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis et privat Selskab i Tillid til den Trafik, der stilledes i Udsigt fra Kommunerne, havde bygget denne Bane, saaledes som Statsbanerne har gjort det, havde opfyldt sin Del af Forpligtelserne, saaledes som forudsat, saa vilde det saa langt fra være fra Kommunerne Side, at der vilde blive rejst Er-

statningskrav overfor det paagældende Selskab, det vilde snarere være det paagældende Selskab, der vilde rejse Erstatningskrav overfor Kommunerne for bristede Forudsætninger med Hensyn til Banens Benyttelse, det er vist fuldstændig rigtigt. Men bevares, naar det gælder om at faa fat paa Statskassen, saa er der ikke Argumenter, der ikke kan bruges.

Det ærede Medlem Hr. Fuglsang anbefalede dernæst Statsbanerne, at de først skulde vise Besparelser, før man med Rette kunde kræve, at Baner blev nedlagt. Det sagde det ærede Medlem ogsaa ved anden Behandling her i Folketinget, og jeg svarede ham hertil, at selvfølgelig skal Banerne gøre deres Pligt med Hensyn til, at Driften bliver saa billig som muligt, og at alt selvfølgelig ikke var gjort med, at man nu havde undersøgt Forholdene paa 14 Sidebaner og indstillet nogle af disse til Nedlæggelse, men at samtlige Baner vilde blive underkastet en tilsvarende Gennemgang. Men jeg tilføjer, at en Del af Besparelserne bestaar netop i at bortskære saadanne Baner, saadanne udgaaede og visne Grene paa Banernes Træ, som ingen samfundsmæssig Betydning har, og som kun giver en unødvendig og urimelig Udgift for Statskassen.

Jeg vil gerne tilføje, at naar man paa lægger Statsbanernes Administration, saaledes som det ærede Medlem Hr. Fuglsang vil gøre det, at gennemføre alle rimelige Besparelser, saa maa der ogsaa være en rimelig Resonansbund for det i Rigsdagen. Den synes det at skorte paa fra det ærede Medlems og adskillige andre ærede Medlemmers Side. Den Gang jeg i Efteraaret for at faa nedbragt Antallet af besparet og overtalligt Personale foreslog Afskedigelse af Personale, der var fyldt 65 Aar, gik det ærede Medlem og hans Parti derimod. Havde jeg ikke brudt overtvært og selv foretaget disse Afskedigelser, havde denne Lov formentlig endnu siddet fast et eller andet Sted her i Rigsdagen. Det drejede sig, som jeg den Gang oplyste, om en Lov, der vilde medføre en meget stor øjeblikkelig Besparelse, saaledes som De Herrer vil kunne se af Banernes maanedlige Driftsberetninger, og som i sine Konsekvenser vilde medføre Besparelser paa Millionbeløb. Nu sinkedes jeg ved Modstanden her fra Rigsdagen, saaledes at i alt Fald et kvart Aars Besparelse gik tabt.

I 1927 hindrede Rigsdagen ved sin Stilling til Rutebilloven, at Ministeren fik Ret til at forbyde Person- og Fragtbiler, der vilde skabe Banerne en urimelig Kon-